

wi ja kolm päewa wee ja leiwa pääl istumist wangitorniš.

Minul ei ole enam muud jutustada, kui et sügise Mart ilusa Maretiga pulma pidas ja pärast õnnelikult elas. Tuba kahe aasta pärast sai ta ise peremeheks ja elab weel praegugi. R. A. S.

Mõnda sugust.

Tark otsus.

Ludwig XIV. kuulus ja wägew Prantsuse kuningas, küsis kord oma kuulsa ministri Colbert'i käest: „Kust see tuleb, et minul suure ja perekas Prantsusemaa kuningal mitte wõimalik ei ole wäikest Hollandimaad ära wõita ja oma alla heita?“ Minister wastas: „See tuleb sest, et ühe maa suurus mitte ükski tema maapinna laius ja pikkus ei ole, waid tema inimeste olust ja waimust. Et Hollandi rahwas nii usin, töökas, kasin ja kindel on, selle

pärast on teda üpris raske ära wõita ja allaheita.“

Rooma pillamine.

Rooma jutustaja Julius Capitolinus kirjutab: „Keiser Caracalla tahtis kord toreda sõdamaaja anda. Ta kutsus kaksteistkümmend inimest wõeraks, mis koguni selle aja kombe ja Rooma wana-sõna wasta oli: „Seitse wõerast teewad wõeraspidu, aga üheksa juba larmiwad seltskonna.“ See keisri meelest „wäike“ wõeraspidu maksis aga meie raha järelle üle kolmesaja tuhanda rubla. Ei ole just teada, kuida keiser oma wõeraid üles pidas, aga muidugi ei olnud sõdgid wist odawamad kui need asjad, mis külalistele weel pääle selle kingiti; sest iga üks sai selle poisi ja ka etteldikaja, kes teda laual talitawad, siis ka weel kuld- sed waagnad, kus pääle talle sõdgid ette kanti, omale kingituseks. Inimesi kingiti sel ajal ju ka. Pääle selle saadeti igale ühele wõeralle igast tõuust kodu- ja metsa-loomadest, selle